

22 ЛИСТОПАДА 1971 РОКУ В МОСКВІ ВІДКРИВСЯ ЧЕРГОВИЙ ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КПРС.

ПЛЕНУМ РОЗГЛЯНУВ І СХВАЛИВ В ОСНОВНОМУ ПРОЕКТИ ДЕРЖАВНОГО ПЛАНУ РОЗВИТКУ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА СРСР НА 1971—1975 рр., ДЕРЖАВНОГО ПЛАНУ РОЗВИТКУ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА СРСР НА 1972 РІК, ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ СРСР НА 1972 РІК І ВНІС ІХ НА РОЗГЛЯД СЕСІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР.

ПЛЕНУМ ЗАСЛУХАВ ДОПОВІДЬ ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ЦК КПРС тов. Л. І. БРЕЖНЕВА «ПРО МІЖНАРОДНУ ДІЯЛЬНІСТЬ ЦК КПРС ПІСЛЯ XXIV З'ЇЗДУ ПАРТІЇ».

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 5-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 48 (230)

Субота, 27 листопада 1971 р.

Ціна 2 коп.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

23 листопада 1971 року Пленум Центрального Комітету КПРС продовжував роботу.

У дебатах на доповідь Генерального секретаря ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнєва «Про міжнародну діяльність ЦК КПРС після XXIV з'їзду партії» виступили: т.т. П. Ю. Шелест — перший секретар ЦК Компартії України, В. В. Гришин — перший секретар Московського міського КПРС, Г. В. Романов — перший секретар Ленінградського обкому КПРС, Ф. А. Табеев — перший секретар Татарського обкому КПРС, Д. А. Кунаєв — перший секретар ЦК Компартії Казахстану, Л. С. Куличенко — перший секретар Волгоградського обкому КПРС, П. М. Машеров — перший секретар ЦК Компартії Білорусії, І. П. Кудінов — фрезерувальник Куйбишевського моторо-

будівного заводу імені М. В. Фрунзе, А. А. Гречко — міністр оборони СРСР, М. М. Іноземцев — директор Інституту світової економіки і міжнародних відносин Академії наук СРСР, А. Е. Восс — перший секретар ЦК Компартії Латвії, Ш. Р. Рашидов — перший секретар ЦК Компартії Узбекистану.

Пленум ЦК КПРС одностайно прийняв постанову на доповідь тов. Л. І. Брежнєва «Про міжнародну діяльність ЦК КПРС після XXIV з'їзду партії».

Пленум обрав тов. М. С. Соломенцева кандидатом у члени Політбюро ЦК КПРС.

Пленум увільнив тов. М. С. Соломенцева від обов'язків секретаря ЦК КПРС у зв'язку з переходом на іншу роботу.

На цьому Пленум ЦК закінчив свою роботу.

На календарі ще листопад, а трудівниці швейної бригади Вінницького учбово-виробничого підприємства, яку очолює комуніст Ніна Нагорна, вже давно відсвяткували новий рік...

Після XXIV з'їзду КПРС, коли по всій країні розгорнулося все-

РІЧНЕ ЗАВДАННЯ ВИКОНАНО

народне змагання за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки, трудівниці УВП зважили свої можливості та резерви і взяли нові підвищені зобов'язання. Вони дали слово щодня працювати з перевиконанням норм виробітку.

Минув ще деякий час і в бригаді розгорнулося змагання під девізом: «П'ятиденку за чотири дні».

З кожним днем на рахунок бри-

П'ятирічку достроково!

гади збільшувалася кількість продукції, виробленої понад встановлене завдання. І ось кілька днів тому колектив комуністичної праці з честю дотримав даного слова, достроково виконавши річний план по випуску продукції.

Сьогодні швейниці колективу, що його очолює Н. Нагорна, вже випускають продукцію в рахунок січня 1972 року. І як завжди попереду кращі трудівниці колективу: Марія Бабійчук, Людмила Грищенко, Катерина Кириленко, Лідія Муляр та багато інших. Свої змінні норми виробітку вони щодня виконують на 125—130 процентів.

Змагання за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки триває.

П. СЕМЕНЮК.

На 5 днів раніше

Розгорнувши соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки, трудівниці Київського учбово-виробничого підприємства № 1 домоглися відрядних успіхів.

Найвищих трудових показників у колективі УВП-1 досягли трудівниці швейного цеху, який очолює Антоніна Сергіївна Левчук. 23 листопада, на п'ять днів раніше встановленого строку, швейниці завершили виробничий план одинадцяти місяців по випуску продукції.

Продуктивність праці колективу швейного цеху, у порівнянні з відповідним періодом минулого року, зросла на 12 процентів. Підвищилася також якість швейних виробів.

У досягнення цього трудового успіху вагомий внесок зробили швей Галина Чала, Галина Назаренко, Марія Мехед, Ганна Хрущ, Любов Лахтодир та багато інших. Їх щоденний виробіток — по 135—145 процентів норми.

Достроково завершив одинадцятимісячний план по випуску продукції також і колектив цеху вимірювальних приладів.

Ф. ІВАНЕНКО.

В. СТЕПОВИЙ.

ПОНАД ПЛАН

На шість днів раніше графіка завершили виробничий план одинадцяти місяців трудівниці Кіровоградського учбово-виробничого підприємства. Вони зобов'язалися до кінця листопада реалізувати готової продукції понад програму на 27 тисяч карбованців. Це значить, що тільки кошків металевих для молочних виробів буде виготовлено на 12 тисяч більше.

В останні місяці зразки самовідданої праці показує колектив зварювальної дільниці № 2, де майстром Іван Федорович Зелінський. В соціалістичному змаганні на честь Великого Жовтня цей колектив завоював перехідний Червоний прапор підприємства. Високі виробничі темпи трудівниці дільниці з кожним днем підвищують.

Ритм змагання сьогодні надають «Майстри-золоті руки» Василь Короленко, Андрій Компанієць, Олексій Нечипуренко. Вони вибороли це почесне робітниче звання у переджовтневому соці-

алістичному змаганні. Не відстають від них і передовики виробництва зварювальники Іван Башта та Іван Гаврилов, слюсар-складальник Марія Луговська. Вони поєднують щоденне перевиконання денних норм з хорошою якістю виробів.

З ВИПЕРЕДЖЕННЯМ

З великою радістю рапортуємо нашій партії, що колектив Дрогобицького учбово-виробничого підприємства, включившись в соціалістичне змагання за дострокове виконання історичних рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, успішно виконує завдання першого року п'ятирічки: одинадцятимісячні плани по реалізації виробленої продукції, одержанню прибутків, рентабельності виробництва і по зростанню продуктивності праці виконано з випередженням на 20 днів, тобто 10 листопада 1971 року.

До кінця поточного місяця колектив підприємства випустить понад план товарів народного споживання на десятки тисяч карбованців.

Немає сумнівів в тому, що соціалістичне зобов'язання колективу — справитись з річним завданням до 5 грудня — виконаємо з честю. А. ГОПСЬКИЙ — директор, М. ЮДИЦЬКИЙ — секретар парторганізації, Є. ПЛЕСШЕВОЙ — голова МК профспілки, Т. ЯНУШ — секретар комсомольської організації Дрогобицького УВП.

В рахунок 1972

Сумлінною працею, постійним перевиконанням норм виробітку відзначається бригада по складанню перемикачів Донецького УВП, яку очолює ударниця комуністичної праці Людмила Федорівна Горелова.

Особисто вона щоденні норми виробітку виконує на 200 процентів і вже працює в рахунок 1972 року.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

План 11 місяців — завершено

Трудівниці Слов'янського учбово-виробничого підприємства 15 листопада рапортували: виробничий план одинадцяти місяців виконано.

Колектив підприємства, переглянувши свої можливості та резерви, вирішив річну виробничу програму завершити до 15 грудня. Беручи до уваги той ентузіазм, ту трудову активність, яка панує в цехах, на дільницях та в бригадах УВП, можна впевнено сказати: свого слова трудівниці Слов'янського підприємства дотримують.

Ось уже близько трьох місяців минуло, як виробничники УВП включилися в соціалістичне змагання за почином «П'ятиденку — за чотири дні». Хороших трудових успіхів домагаються виробничниці підприємства, «Майстри — золоті руки» Н. Локтева, К. Копилова, М. Серикова, Т. Карпєва, О. Косик та В. Горозій. Вони систематично перевиконують денні норми. А швачки Віра Завадовська та Олена Ткачова добилися почесного права працювати з особистим клеймом.

Взагалі п'ятнадцять трудівниць уже виготовляють продукцію в рахунок другого року дев'ятої п'ятирічки. Вони поєднують високий трудовий темп з відмінною якістю продукції. Серед них — К. Копилова, В. Ганоченко та О. Косик.

За підсумками одинадцяти місяців перед серед колективів підприємства веде бригада по пошиву ватних курток, де бригадиром Зоя Митрофанівна Соловар. В соціалістичному змаганні за I і III квартали цього року ця бригада завоювала перші місця і перехідний Червоний прапор УВП.

В. МАРЧУК.

РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ ЯРМАРОК

З 21 листопада цього року у виробничих підприємств нашого м. Києві в приміщенні Палацу спорту проходить республіканський оптово-промисловий ярмарок по закупівлі швейних, хутрових виробів та головних уборів у підприємств державної промисловості на 1972 рік для реалізації населенню.

У роботі оптового ярмарку беруть участь також і 20 учбово-виробничих підприємств нашого м. Києві.

Оптово-промисловий ярмарок організовано міністерствами торгівлі, легкої та місцевої промисловості і побутового обслуговування населення республіки та Укоопспілкою.

Докладний матеріал про участь УВП Товариства в оптово-промисловому ярмарку буде вміщено у наступному номері.

БУДНІ ГУРТОЖИТКІВ

РАНІЯ зима повновладно вступила у свої права: білосніжним килимом вкрила вона землю та припорошила снігом дерева.

З її раннім приходом дещо змінилася й постановка політико-масової і культурно-виховної роботи в гуртожитках учбово-виробничих підприємств Товариства.

Другою домівкою називаємо ми гуртожитки. То ж важлива і велика роль відводиться виховній роботі серед їх мешканців, де проживає переважно молодь. До її послуг червоні кутки, де після напруженого трудового дня трудівники переглядають газети і журнали, горять вогники телевізорів, проводяться лекції та бесіди на актуальні теми.

І там, де до справи виховання ставляться з усією серйозністю

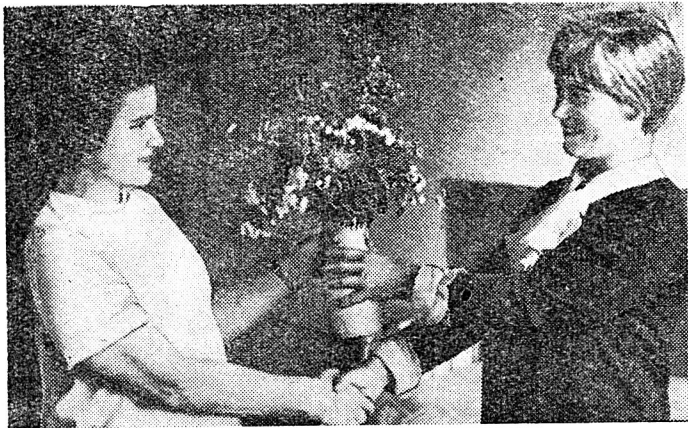
де керівники, партійні та громадські організації УВП повсякденно турбуються про добробут і дозвілля мешканців, там завжди подають вихователям ділову і конкретну допомогу, де вихователі періодично звітують про свою роботу на президії облівідділу, — там гуртожитки завжди знаходяться у належному зразковому санітарному стані, в червоних кутках проводяться різноманітні за тематикою культурно-виховні заходи.

Наприклад, в гуртожитку Дніпропетровського УВП, нині нараховується біля десяти кімнат, яким присвоєно звання «Кімната комуністичного побуту». В гуртожитку Садгирського УВП сумлінно ставиться до своїх обов'язків санітарна комісія, яка створена на громадських засадах. Завдяки цьому, кімнати приготування їжі, санвузли та інші підсобні приміщення завжди знаходяться у відмінному стані. А гуртожиток Донецького УВП вважається одним

з кращих. Його роботу ставлять у приклад іншим.

На фото: (вгорі ліворуч) санітарна комісія Садгирського УВП

Зустріч з будьонівцем

Велика й радісна подія відбулася днями в школі-інтернаті для глухих дітей міста Запоріжжя. В гості до школярів прибув старий комуніст, учасник громадянської війни Микола Миколайович Мільотин.

Він служив у першій Кінній армії, був хоробрим кавалеристом-будьонівцем. Затамувавши подих, слухали діти розповідь його, з величезним інтересом розглядали збірник комсомольських пісень, що виданий на початку 30-х років.

Вихованці інтернату ознайомилися дорогого гостя з життям школи, зі своїм історико-краєзнавчим музеєм і на прощання дали слово добре вчитися, бути гідними нашої великої Батьківщини.

С. МОРДУШЕНКО.

І ЧАСУ ВИСТАЧАЄ

Іноді, коли запитують у молодого робітника чи робітницю, чому вони не займаються спортом, у відповідь чуєш: «немає часу — сім'я, дитина...»

Має сім'ю і робітник Запорізького УВП Валерій Межеріцький. І віддає їй багато вільного часу. Та це не завадило йому стати хорошим спортсменом. Валерій має перший спортивний розряд з баскетболу, входить до складу збірної команди облради ДСТ «Спартак».

З успіхом В. Межеріцький ви-

перевіряє санітарний стан кімнати, у якій мешкає Ольга Дяків, (внизу) голова первинної організації УТОГ, заступник директора УВП по виробничому навчанню і виховній роботі К. Телятицька вручає квіти старості кімнати, контрольному майстрові УВП Наді Кукурुзі — кімната, в якій вона мешкає з подружками, зайняла за санітарним і культурним станом перше місце по гуртожитку. (Вгорі) — вихователь гуртожитку Дніпропетровського УВП А. Зільберберг (на фото ліворуч) за дорученням місцевого комітету профспілки та адміністрації УВП поздоровляє мешканців гуртожитку Машу Гірик і Дусю Акостелову за присвоєнням їм кімнати звання «Кімната комуністичного побуту».

Текст і фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ступає і в шашкових турнірах за листуванням. Зараз він впевнено лідирує в першості республіки, маючи 10,5 очок з п'ятнадцяти можливих.

Д. ЗАПОРОЖЕЦЬ.

СЛІДАМИ НЕНАДРУКОВАНИХ ЛИСТІВ

ЩО ПОКАЗАЛА ПЕРЕВІРКА

До редакції надійшов лист від члена УТОГ Є. Кузьменко, в якому вона скаржилася на те, що довгий час Чернігівський обласний відділ УТОГ не допомагає їй влаштуватися на роботу, не надає матеріальної допомоги.

Як повідомила редакцію голова облвідділу Л. Пінчук, Є. Кузьменко була звільнена з роботи за скороченням штатів відповідно до постанови. Вся документація Соєницького клубу глухих, яким завідувала Є. Кузьменко, була по акту передана інструктору облвідділу І. Климко.

Від трудовлаштування на перших порах Є. Кузьменко відмовилася, а коли захворіла, то обласний відділ, місцевком та обком профспілки надавали їй грошову допомогу, а в грудні 1970 р. безкоштовно їй було відпущено три тони брикету і чотири складометри дров.

В даний час Є. Кузьменко працює швеєю на одній з фабрик Соєниці.

Дивно тільки, що після всього людина скаржиться на те, що їй не приділяли уваги працівники облвідділу УТОГ.

ЖИТОМИРЯНИ В КИЄВІ

Нещодавно в порядку обміну досвідом роботи колективів художньої самодіяльності до Київського Палацу культури імені А. В. Луначарського завітали самодіяльні артисти сцени Житомирра.

Члени УТОГ м. Києва тепло прийняли колектив житомирян, який на сцені Палацу культури показав двоактну п'єсу Проспера Меріме «Небо і пекло». Закрійниця Житомирського УВП Г. Куменко, стюард льонокомбінату С. Григорчук та А. Попрощий, стюард меблевого комбінату, відмінно виконали свої ролі і були нагороджені щедрими оплесками.

До програми концерту входили також танці «Дівоча полька», «Угорський», «Український», фінський жартівливий, вірші, пантоміми та інші номери.

Звичайно, в програмі гостей й недоліки. Втілення цікавих творчих задумів, сценічні образи, на жаль, не завжди на належному рівні. Виконавцям ролей бракує акторської майстерності. Багато цікавих реприз та сценок тільки намічені, а режисерські ще не відпрацьовані. Але в цілому колектив житомирян працює сумлінно, намагається перекладати перешкоди, що стають на шляху до оволодіння тяжким і благородним театральним мистецтвом.

Художній керівник Київського Палацу культури Л. Сало від імені глядачів та київських аматорів сцени подякувала гостям за цікавий концерт і побажала їм добре підготуватися до фестивалю, присвяченому 50-річчю утворення СРСР.

Колективи обмінялися пам'ятними сувенірами.

С. ГУБКІН,
В. УГРЮМОВ.

ЧЕРЕЗ 25 років

Трапилось так: важким був 1947 повоєнний рік, а нас, маленьких дітей, було у матері троє. Старшому братику минуло дев'ять років, а мені лише рік виповнився. Мати, боячись того, що неспроможна буде дати всім нам раду, вирішила мене і старшого брата віддати на виховання в дитячий будинок. Через деякий час я захворів і мене відправили до лікарні. Довго боролись лікарі за повернення мені здоров'я, дуже довго. В результаті тривалої хвороби я втратив слух...

Держава мене виховала. Вона дала мені освіту і пенсію, забезпечила роботою. Нині я — повноправний робітник Львівського паровозо-вагоноремонтного заводу.

Нещодавно я розповів про свою долю нашої перекладачці Галині

Дмитрівні Соболевській. Глибоко схвилювала її моя розповідь, і вона вирішила допомогти мені відшукати матір...

...Цими днями я побував у гостях у своїх батьків. З величезною радістю зустріли вони мене у себе вдома.

Від імені батьків і себе особисто прошу передати через нашу газету велике щире спасибі Галині Дмитрівні за допомогу і за чуйність.

М. КОВАЛЕНКО.

м. Львів.

У ФОНД ЗАХИСТУ МИРУ

Народний самодіяльний театр Одеського Будинку культури глухих дав платний концерт для трудівників сільського господарства в м. Болграді.

Зал був переповнений глядачами. Поряд з трудівниками села тут були і представники Болградського райкому КП України, районного відділу соціального забезпечення і школи-інтернату для глухих.

Глядачі тепло зустрічали кожен номер концертної програми, а на закінчення учасникам художньої самодіяльності були вручені букети квітів. Від імені всіх глядачів і обласного Комітету захисту миру письменник І. Гайдаєнко гаряче подякував самодіяльним артистам за цікавий концерт.

Зібрані гроші перераховані у фонд захисту миру.

В. СЕМЕНОВА,
голова облвідділу УТОГ.

ОБЛАСНА СПАРТАКІАДА

За рішенням Дніпропетровського облвідділу УТОГ в м. Дніпропетровську відбулася перша обласна спартакіада школярів шкіл-інтернатів. В спартакіаді взяли участь понад 70 учнів.

В результаті впертої боротьби у командному заліку перше місце здобув колектив школи глухих м. Дніпропетровська (директор школи К. І. Перков, викладач фізкультури В. Ф. Кудряков).

Команду школи нагороджено перехідним кубком і дипломом першого ступеня облвідділу УТОГ.

Друге місце зайняв колектив школи слабозорючих дітей м. Дніпропетровська.

Всі спортсмени, які зайняли перші місця в змаганні з окремих видів спорту, нагороджені цінними подарунками.

Змагання показали, що в школах-інтернатах росте хороша спортивна зміна.

І. АЛЬТШУЛЕР.

Інструктор по спортивній роботі будинку культури.

27 листопада 1971 р.

У НАС В ГОСТЯХ

передньому плані, перед шатром, — старий циган пильнує казанок з їжею над ватрою. На обличчі старого — відблиск червоного полум'я. Всі зайняті своїми буденними справами. І раптом... як метелик, як легкий вітерець, з'являється Земфіра, ведучи вигнанця «вищого» світу Алеко. Це дія славнозвісної пушкінської поеми «Цыгане». Всіх захоплює талановита гра Т. Рязнипович — працівника Херсонського промкомбінату. Земфіра у її виконанні чарує. Вона на сцені не грає, а живе. Робітник меблевої фабрики А. Драбатур виконував роль Алеко. Робітник заводу Петровського виконує роль батька Земфіри. Мешканці табору — робітники й ро-

бітничі заводів та підприємств Херсона — суднобудівельного, УВП, різних ательє.

У повному мовчанні, уважно слідує зал за розгортанням дії. Хвилину зал мовчить, потім здійснюється буря оплесків. Артистів викликають ще й ще...

Добре сприйняли глядачі декламацію віршів, пісні, виступи хореографічних гуртків Херсона та Каховки. Дуже сподобалася пісня про Каховку у виконанні К. Кучеренко. Показали гості з Херсонщини ще й одноактну виставу «Дорога через ніч». Добре виконали свої ролі Б. Резникович, Є. Добродій, В. Бабанський, М. Рудник, А. Драбатур.

По закінченні програми голова

Львівського облвідділу УТОГ І. С. Динкевич тепло привітав херсонців, подякував керівникам Херсонського та Каховського Будинків культури за добру концертну програму, висловив побажання, щоб ця цікава зустріч була не останньою.

Колективи обмінялися пам'ятними подарунками та значками міст Херсона і Львова.

Учасники народного самодіяльного театру Львівського Будинку культури на вечір дружби львів'ян та херсонців показали виставу «Бувалящина».

Херсонці познайомилися з історичними місцями стародавнього Львова, відвідали Пагорб Слави, поклали квіти на могилу легендарного розвідника Миколи Кузнецова.

Л. АЛФІМОВА,
робітниця Львівського УВП-І.

СОРОК ІЗ ШІСТДЕСЯТИ

ТРУДОВА книжка Павла Никифоровича Єни не рясніє записами. Двадцятирічним юнаком прийшов він на Харківське УВП-1 у 1931 році і ось сорок років беззмінно працює на підприємстві директором. У всі ці роки він обирається заступником

Надя Степико працює на Чернівецькому УВП всього четвертий рік, але вже завоювала авторитет серед робітничого колективу. Вона — член місцевого і первинної організації УТОГ, активістка художньої самодіяльності Чернівецького Будинку культури. Ударника комуністичної праці виробничі завдання виконує на 110—115 процентів.

Майстер своєї справи

Почуття товарищескості і взаємодопомоги, чемність — ось що насамперед характерне для Сергія Тютюми.

У ранньому дитинстві тяжка хвороба позбавила його слуху, але мова жестів настільки проста й зрозуміла, що мені здається, ніби ми розмовляли з ним, користуючись усною звуковою мовою. Я слухав захоплюючу розповідь Сергія про рибалку і полювання, що стали для нього другим захопленням.

А перше? Перше — це його повсякденна робота. І тут немає ніякого перебільшення. На жданівський завод «Тяжмаш» Сергій Тютюма прийшов після закінчення спеціального технічного училища. Це було понад десять років тому. Невдовзі його перевели в ковальсько-котельний цех, де він працює й нині.

— Слюсар по виготовленню шаблонів для виробів цеху і унікальних пристосувань, — відреккомендував мені його старший майстер дільниці тов. Пестрецов.

Продукція, виготовлена руками Сергія, говорить сама за себе.

голови Харківського обласного відділу УТОГ.

Сорок років роботи в одному колективі, і всі ці роки Павло Никифорович ділить разом з ним і радість успіхів підприємства, і ті недовгі, але на все життя не забутні часи, труднощі, які довелось долати разом з колективом.

Велика Вітчизняна війна перервала його трудовий стаж. Від рядового водія-танкіста до помічника командира танкової роти по техчастині 1 Українського фронту — такий шлях пройшов Павло Никифорович в роки війни. А по

закінченні її — знову в Харків, знову на перше підприємство.

Днями голова президії Центрального правління Українського товариства глухих т. Семко А. Х. вручив Павлу Никифоровичу Почесну грамоту і грошову винагороду, поздоровив ювіляра з сорокаріччям трудової діяльності і побажав йому доброго здоров'я і нових успіхів у праці.

Павло Никифорович Єна подякував за увагу.

— Думаю, що ще десяток років попрацюю з колективом, — сказав він і міцно потис руки присутнім. Вітаємо, Вас, Павле Никифоровичу, бажаємо доброго здоров'я і нових творчих успіхів.

О. ЛАВРІНОВ.

ВИРІВНИЧІ ЗАВДАННЯ — ДОСТРОКОВО

З 68 трудівників, які взяли участь у обласній нараді передовиків промисловості Львівської області, членів УТОГ, 50 — ударники комуністичної праці, 10 — «Майстри-золоті руки», 6 — «Відмінники соціалістичного змагання УРСР». Десять з них нагороджені Ленінською ювілейною медаллю «За доблесну працю».

У нараді взяли участь також керівники учбово-виробничих підприємств і низових відділів УТОГ.

Учасники наради заслухали доповідь «Про подальше поліпшення соціалістичного змагання в світлі Постанови ЦК КПРС». Потім почалося обговорення, під час якого виступили: бригадир швейного цеху Львівського УВП-1 Ф. Антонова, яку уряд нещодавно нагородив орденом «Знак Пошани», змінний майстер цеху скловиробів Львівського УВП-2 С. Мурин, столяр Самбірської мебелі в о

фабрики М. Припин, виробничник Дрогобицької фірми «Зоря» А. Макаревич та інші.

Вони поділилися досвідом своєї роботи, розповіли про ті позитивні зміни, що сталися за останні роки на їхніх підприємствах.

Передовики одностайно прийняли звернення до всіх глухих виробничників Львівщини: достроково завершити завдання першого і другого року дев'ятої п'ятирічки.

Народний театр будинку культури показав учасникам наради цікавий спектакль за п'єсою А. Велісовського «Бувалицина».

О. ШАЛОВ,
інструктор Львівського облвідділу УТОГ.

Ось уже понад десять років, як Г. Г. Белецька трудиться інструктором-перекладачем на Запорізькому трансформаторному заводі. Галина Галімізнівна не тільки допомагає членам УТОГ спілкуватися з чуочими, а й проводить у компактній групі велику масову виробничу роботу.

На фото: Г. Г. БЕЛЕЦЬКА.
Фото С. МОРДУШЕНКА.

П. ОСИПЕНКО.

Байдужий виконавець так не робить. У кожен виріб вкладена частинка душі слюсаря. Коли спостерігаєш за роботою цієї людини, то переконуєшся, що його робота — це творчість.

Глибоке знання властивостей матеріалів, особливо властивостей і можливостей ріжучого і вимірювального інструменту дозволяє Сергію виготовляти унікальні пристосування з великою точністю і відмінної якості.

За високі трудові успіхи Сергія Тютюму неодноразово нагороджували грамотами і грошовими преміями, оголошували подяки. 120—130 процентів змінного завдання вже стали його звичною нормою виробітку.

Під час нашої розмови Сергій сказав:

— Таких успіхів я домагаюсь тому, що постійно підвищую рівень технічних знань, читаю багато літератури, яка необхідна для слюсаря.

Рішення останніх партійних з'їздів КПРС і КП України про значне підвищення матеріального добробуту вимагають від кожного з нас найповнішої віддачі сил і творчої енергії.

СЛІДАМИ НЕНАДРУКОВАНИХ ЛИСТІВ

НЕ З ЦЬОГО, ІГОРЕ, ТРЕБА ПОЧИНАТИ...

Лист був слізний. Написаний на аркушику школярського зошита поспішним почерком. Ігор Дубенський, молодий робітник Дрогобицького УВП, просив редакцію допомогти йому... розрахуватися з підприємства. І причину вказав таку, що у нас вона крім співчуття нічого не викликала. Писав Ігор, що в селі живуть пристарілі батько і матір, що він, Ігор, вирішив заради них залишити роботу, щоб забезпечити їм спокійну старість... Звичайно, такий сигнал молодого робітника заслуговував на підтримку і редакція надіслала листа Ігоря Дубенського директору Дрогобицького УВП Андрію Сергійовичу Гопському з проханням допомогти йому повернутися у рідні пенати.

Відповідь з Дрогобича не заставила довго чекати. Ось про що вона повідомляла: Ігор Дубенський у серпні 30 дня, року 1968, у місті Дрогобичі, маючи од року сімнадцять літ, власноручно підписав зобов'язання, в якому слізно просив, щоб його зарахували в групу виробничого навчання при Дрогобицькому УВП,

Там же у зобов'язанні було: «даю зобов'язання про те, що, поступаючи на виробниче навчання за фактом столяра з терміном навчання два роки, зобов'язуюсь сумлінно вчитись і після навчання відпрацювати на Дрогобицькому УВП не менше двох років... У чому і розписуюсь».

Розписався Ігор і приступив до навчання. Швидко минули ці два роки і ось 1 вересня 1970 року Ігор уже спеціаліст-столяр. Того ж таки, першого вересня 1970 року в наказі № 250 в пункті 4 записано: що Ігоря Васильовича Дубенського прийняти на роботу з другого вересня 1970 року в бригаду, яка оздоблює меблі на посаду оздоблювача, розряд другий...»

Проїшов рівно рік і раптом, ні сіло, ні впало, Ігор Васильович пише заяву на «рошот» з відомих уже нам причин. Подав заяву і загуляв. На роботу не ходить день, другий, тиждень, другий. Пише без кінця скарги...

А тим часом: дирекція Дрогобицького УВП повідомила, що батьки І. В. Дубенського живуть і

здраствують у селі Оплицькому, Рахівського району на Львівщині. Батько, 1928 року народження, працює в колгоспі, а мати того ж року народження, чесно трудиться у місцевому медпункті...

Читає уже зрозумів усю халепу, в яку поставив себе Ігор Дубенський.

Як же воно виходить, Ігоре? Вас вчили, дали в руки спеціальність, два роки з вас очей не спускали вихователі, щоб не простудився, щоб у гуртожитку була чиста білизна, щоб вчасно в їдальні ви були нагодовані і т. д.

Ви ж тільки-тільки починаєте міряти одну із тих багатьох стежин, які доведеться пройти в житті. І вже з перших кроків збочуєтесь. Не з цього, Ігоре, починати треба. Не з цього. Чесність, робітничу честь, честь колективу, який вам допоміг, треба берегти. Ось наша порада, щира і сердечна.

РОЗРЯД ПРИСВОЄНО

До редакції надійшов лист від контролера-приймальника Київського дослідного підприємства М. Левицького. Він скаржився на те, що йому третій місяць не присвоюють розряд.

М. Левицький при закінченні технічного закладу одержав п'я-

Віра Павлівна Долгіна (за машинкою) працює на Полтавському УВП-1 з 1958 року. За цей час пройшла нелегкий шлях від учениці виробничого навчання до резервіста бригади. Тому, хто знайомий з швейним виробництвом, добре відомо, що резервістами працюють кращі з кращих, найдосвідченіші. Адже він повинен відмінно знати кожну технологічну операцію, виготовляти продукцію тільки хорошою якістю. Саме так і зарекомендувала себе Віра Павлівна.

Так, безперечно, вона не змогла б домогтися таких виробничих успіхів, коли б не щоденне піклування майстра бригади В. Заливадної. Це, в першу чергу, їй треба завдячувати тим, що бригада носить високе звання комуністичної. Валентина Данилівна не тільки хороший вихователь, вона і громадський діяч. В. Заливадна уже декілька років — депутат Полтавської міської ради.

На фото: В. ЗАЛИВАДНА і В. ДОЛГІНА.

Коваль

Його завжди можна було бачити в групі чуочих дітей веселим, бадьорим. Багато друзів було в хлопця. Дитинство сплило, як вода на лотках.

...Він уже учень Дніпропетровського учбово-виробничого комбінату глухих, вчиться слюсарній справі. Було це ще до початку Великої Вітчизняної війни.

— Мабуть, доведеться тобі стати на моє місце, — сказав батько. Так і сталося — батько пішов на фронт, а син став ковалем.

І ось уже 30 років ковалює Павло Якович в колгоспі імені Куйбишева П'ятихатського району. Односельчани поважають і ці-

НАРАДА ПЕРЕДОВИКІВ

В Одеському Будинку культури глухих відбулась обласна нарада передовиків промисловості та сільського господарства, на якій обговорено питання роботи громадських організацій в світлі Постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення організації соціалістичного змагання».

З доповіддю «Основні напрямки в розвитку соціалістичного змагання» виступив завідувач виробничим відділом Одеської обласної ради профспілок В. А. Василенко.

З рапортами про досягнуті успіхи в роботі за 10 місяців 1971 року, про розгорнуте соціалістичне змагання за дострокове виконання виробничих планів поточного року дев'ятої п'ятирічки виступили заступник директора УВП-1 О. Ягельницький, директор УВП-2 Ю. Гройзун, директор УВП-3 Р. Коган.

Про роботу громадських організацій по організації соціалістичного змагання, про масове трудове піднесення на дільницях, в бригадах, змінах розповіли в своїх виступах майстер УВП-1 Оспов, стерняр заводу імені Жовтневої революції Гужор, швейномотористка УВП-2 Жирун, слюсар-налагоджувальник УВП-3 Дубовецький та інші.

Учасники наради прийняли звернення до всіх глухих трудівників області, в якому закликали їх ширити змагання за почесні звання «Ударник комуністичної праці», «Майстер-золоті руки», «Кращий за професією», за дострокове виконання дев'ятої п'ятирічки.

Від імені Президії Верховної Ради СРСР голова облвідділу УТОГ В. Семенова вручила орден «Знак Пошани» кращому робітнику УВП-3 Василю Софронівичу Стельмашуку.

На нараді обрано делегатів на республіканську нараду передовиків соціалістичного змагання.

Ю. ГЕР.

Одеса.

нують його. Колгосп допоміг збудувати будинок. Живе трудівник в достатку.

Цього року в колгоспі збудували нову кузню. Я слідувала за роботою Павла Яковича і дивувалася. Горить вона в його руках. Павло Якович ремонтує сільськогосподарський інвентар, виконує різні замовлення механізаторів.

Далеко чути передзвін ковальського молота з ранку і до вечора. І нехай не чує того Павло Якович, зате бачить він, що зроблено його мозолястими руками. І це приносить йому радість і почуття того, що він живе для людей.

М. БЕДРАН,
завідуюча П'ятихатським клубом глухих.

вона одружилася зі столяром Золочівської фабрики кухонних меблів Клізу. Відбулося комсомольське весілля.

О. КАДЕНКО.
Зав. Золочівським клубом глухих.

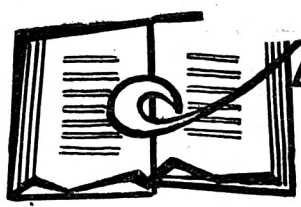
Нарада в ЦП УТОГ

Днями в Центральному правлінні Українського товариства глухих відбулась нарада голів обласних відділів УТОГ.

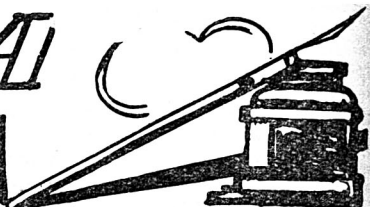
На нараді виступали працівники апарату Центрального правління. Крім поточних питань роботи обласних відділів УТОГ, особливе місце відведено питанню проведення звітно-виборних зборів у первинних організаціях та конференцій в обласних відділах УТОГ.

В зв'язку з наступним IX з'їздом УТОГ у червні 1972 року цьому питанню було відведено значне місце на нараді.

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

РІДНІЙ МОВІ

Ти до когось приходиш піснею,
Милим шепотом нів і гаїв,
А до мене порою пізною —
Шелестінням важких словників.

В них шукаю слова, як золото:
Серед тисяч понять — одне.
Умирають думки, розколоті
Об безсилля мое страшне...

То ти кидаєш душу навколішки,
То підносиш її до небес.
За години ці світлі й болісні
Як мені не любити тебе?!

Я завдячую кожній хвилиночці,
Відвойованій в злої біди,
Щоб збирати тебе по краплиночці
На ковточок живої води.

ЛЮДИНИ

Людино, ти диво із див
Усіх, що лиш є на землі:
Ніхто ще тебе не спинив
В сміливім польоті стремлінь.
Немов Прометей вогонь,
Твій розум іде крізь віки;
Від дотику мудрих долонь
Спалахують в небі зірки.
Ти знаєш, що силі твоєї
Вже рівної в світі нема;
З собою стаєш на двобій
За велич душі і ума.
І скільки ще зла принесе
Війна ця тяжка і глибинна —
В одвіті ти будеш за все,
Бо ти на землі — людина.
Бо дане це тільки тобі —
Вогонь Прометей, не фатум:
Сади і міста голубі,
Покірний розщеплений атом.
Всю нечисть з землі ти зметеш —
До цього ідеш ти невпинно.
Я вірю у тебе без меж —
В твій розум і серце, людино!

Галина ШВЕЦЬ.

КАШТАНАМ КИЇВСЬКИМ...

Вже репають зелені їжачки,
Це осінь здійснює свій вирок.
З тісних звільняються комірок
На білий світ каштани-новачки.

Куди спішить оцей зелений рід,
Де проросте в стрімкім пориві?..
Всю ніч гримить каштанів злива,
Цілує землю Золотих Воріт.

І ось уже на крила літаків
Несуть їх стюардеси з міста.
Десь під Борисполем трійста
Зустріла радо рижих малюків.

Даруйте ж щедрість серця без жалю

Каштанам київським в дорогу...
Колись проткнуті землі облогу
І щедрість вашу в свічі

Дзвенить сталеве бірюза небес...
Десь там, де сонячні причали,
Каштани київські ногами
Стрічатимуть онуків стюардес.

О. ОЛЕКСІЄНКО.

БУДЕТ МИР НА ЗЕМЛІ

За плечами года.
Было так нелегко одолеть их.
Завершает свой путь
Наш двадцатый прославленный век...

Через годы борьбы
Мы подходим к двухтысячелетию,
Перед нами шагает
В бессмертьи своем Человек.

С его именем связаны
Судьбы и счастье народа,
Он прорезал нам тьму,
Словно солнечный луч на заре,

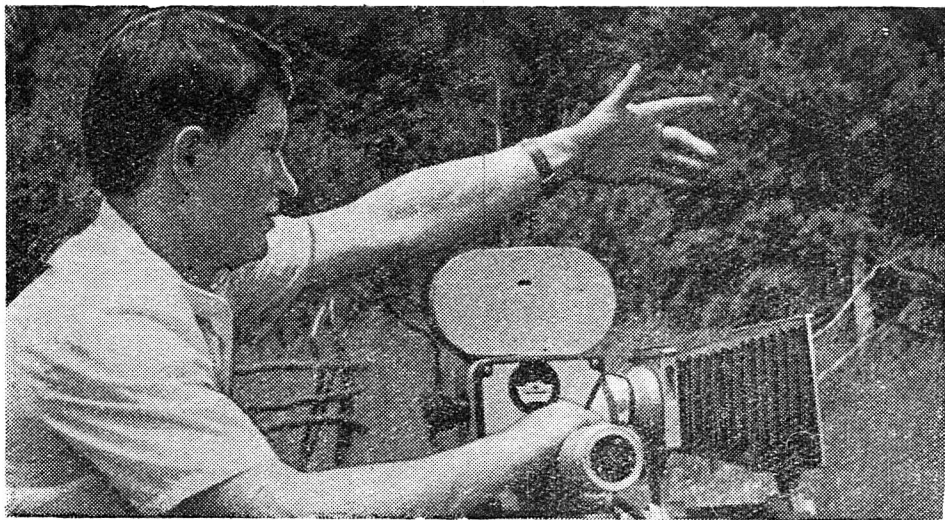
С его именем связаны
Славные месяцы года:
Он родился в апреле,
А мир возродил в Октябре.

Человеческих дел,
Всех свершений людских
не измерить,

Но Октябрьский подвиг —
Его не измерить в веках.

Нас потомки поймут.
Мы в грядущее искренне верим,

НА ФОТОКОНКУРС

Кінооператор Львівської самодіяльної студії «Каменярь» Анатолій ПІНЧУК на кінозйомках в Карпатах.
Фото А. ПАТАЙ.

Пам'яті П. Г. ТИЧИНИ.

У грім кантат, у грім симфоній
Ввірвався сонячний кларнет —
На тім розбурханому фоні
Його знамено вогняне!
І рід людський,

йому духовен,
Така окрилоє снага:
Гримить Тичина, світла повен,
Як революції орган!
А то здається, ніби знову
В своїй робітні залюбки
На тім кувадлі клепає слово,
Що й революції клинки!

М. МАЧКІВСЬКИЙ.

Випав сніг — земля помолоділа,
Білі тони так їй до лица.
Добре ніч своє зробила діло
Дивним пензлем генія-митця.

ГРАНИЦА

Она идет через поля,
На части делит океаны;
И тут и там — одна земля,
Но там и тут — чужие страны.
Ее надежно берегут
На всем огромном расстоянии;
Но есть границы, что идут
Не по земле — у нас в сознании,
Где не поставишь часовых
И счетверенных пулеметов,
Где нету точек огневых —
Окопов, пушек, танков, дотов.
Где совесть только часовой,
И где в душе не раздорожье
Идет жестокий вечный бой
Меж светом, правдою и ложью.
Закон границы на земле
Мы знаем крепко, как присягу:
Не отдавай земли своей,
Умри, а стой, но вспять — ни шагу!
Закон стократно верен сей
Для той другой, что в нас,
И ты пред совестью своей
Не вздумай малость поступиться.
С врагом и другом честен будь
И в правде крут и беспощаден;
Тесни с души и грязь, и муть,
Умри, но стой, а вспять — ни шагу!

Н. НЫРОВ.

И. САПОЖНИКОВ.

ХУДОЖНИК

З АЛ Одеського Будинку культури був переповнений. Перед глядачами виступав широкоплечий хлопець і, здавалося, що зі сцени хлюпає морський прибіє картини Айвазовського, дидав свіжим настоєм хвої і чебреця «Ліс» Шишкіна, а з полотен Васнецова на сірому вовковій летів Іван-царевич.

Його жести були пластичні і виразні, як картина, а міміка — яскравою, як палітра художника. Він ніби не розповідав, а малював на невидимому полотні хвилюючий світ. З клубної сцени в зал котилися гарячі хвилі натхнення, і кожен присутній приєднувався до прекрасного і величного.

Закінчивши виступ, хлопець втер спітніле обличчя і одягнув піджак. Це був одеський художник Валентин Людвік, активіст будинку культури та член літгуртка «Бригантина».

— Що ж ти, Валентине, в «Бригантині» значиться, а скільки часу нічого не пишеш, — якось спитали його.

— А я щодня пишу, але не ручкою на папері, а пензлем по полотні, — відповів він. — Настане по-

ра і, може, й оповідання напишу. А поки що не маю часу.

Що ж, Валентин по-своєму прав. Він говорить, що вільний час буває в нього тільки в трамваї. Але, незважаючи на це, В. Людвік завжди знаходить і вільну годину для художньої розповіді в будинку культури. Без нього не обходиться жоден літературний вечір і щоб він не розповідав — чергову інформацію про мистецтво,

НА КОНКУРС

поему Байрона чи просто забавну історію — все виходить у нього дуже яскраво і живописно. Відвідувачі будинку культури дуже люблять його виступи.

Тепер у Валентина Людвіка своя художня майстерня. Його поважають ведучі художники Одеси. Він щасливий — здійснилася його заповітна мрія, до якої він прагнув багато років. Шлях до цієї мрії був нелегким.

З першого курсу Одеського ху-

дожнього училища не було для Валентина більшої радості, великого задоволення, ніж змішувати фарби на палітрі, малювати землю, повітря, хмари і людей. Важкий шлях художника від першого малюнку — античного гіпсового листа на першому курсі — до сонячного променя, відбитого на полотні. Але якщо все дається без труднощів, то це не цікаво. Для сильної людини цікава наполеглива, щоденна боротьба з труднощами, їх переборювання, за яким йде висока нагорода — радість перемоги.

Бути художником — це означає, що заради етюда штормового моря треба сидіти дві години на пронизливому осінньому вітрі, тримати пензель задушлими від холоду пальцями і напружено слідкувати за мінливою грою хвиль, щоб правдиво зобразити їх на картині.

В майстерні Людвіка гори етюдів, густі ряди картин, що побували на виставках. Свого улюбле-

ного «Сигнальщика» після республіканської виставки художник подарував військовому музею. Яскравих, гарячих «Футболістів» і натюрморт з диким виноградом передав у фонд захисту миру. Безстрашний «Чорноморець», що у відчайдушному пориві кидається з пляшковими гранатами під ворожий танк — прямо з виставки був закуплений для установи.

Ось велосипедисти, що стрімко мчать, — ця картина побувала в нинішньому році на республіканській виставці. Від неї віє бадьорим вітерцем швидкості.

Нова картина «Життя перемагає», присвячена весні 1945 року. Солдат повернувся з війни і на місці знайомої з дитинства хати

побачив лише купу глини, обгорілий димар. І на цьому згарищі він вирішив посадити молоде деревце. Художник зобразив солдата з молодою берізкою в руках. Ця картина глибоко хвилює глядача...

За плідну діяльність у галузі живопису В. Людвіка прийнято до Спілки художників України.

Минають дні, летять, опадають листки календаря, пелюстки квітучого саду, золоті осінні листки і пухнасті зірочки сніжинок. Пильно вглядаються в життя карі очі художника. Він бачить красу, радість, велике щастя жити і бути людиною. Він поспішає зобразити все це на полотні, щоб радіти самому і радувати інших.

І. ПРИМОРСЬКА.

Редактор О. БОРИМЧУК.

НАША АДРЕСА: 252005 м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Украинского общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, 1740—5238. 71 р.